

opusdei.org

Prelatovo pismo (oktober 2013)

“Priznavam en krst v
odpuščanje grehov” — to je člen
veroizpovedi, ki ga prelat
razlaga v svojem pismu tega
meseca.

27. Okt. 2013

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere
in sinove!

V preteklih tednih se je na papeževo
pobudo iz mnogih krajev v nebo
dvigala vztrajna molitev za mir v
svetu in v vesti vseh ljudi. Pred očmi

sem imel tisti predlog svetega Jožefmarija, ko nas je leta 1952 povabil, naj ponavljamo molitveni vzklik ***Cor Iesu Sacratíssimum, dona nobis pacem!*** Nekaj let pozneje je dodal ***et Miséricors***, da bi od presvetega in usmiljenega Jezusovega srca izprosili mir za ves svet: duhovni mir, ki prihaja iz posedovanja Boga, ter človeški mir med vsemi ljudstvi, da bodo zavračala sovraštvo in nasilje. Tudi Janez Pavel II. in Benedikt XVI. sta molila in prosila za molitev za mir na svetu.

Kakor je dejal sveti oče, ko je svetu namenil svoj poziv k svetovnemu dnevu posta in molitve, bi zaman klicali po miru v družbi, če si duše ne bi prizadevale, da bi dosegle in vzdrževale mir z Bogom, ki je posledica odločnega boja proti grehu. Medtem, ko smo molili, da bi se prenehale vojne, zamere in sovraštva, so se mi v spomin znova

vrnile besede svetega Jožefmarija, ki jih je zapisal v prvih letih njegove duhovniške dejavnosti: ***Skrivnost.*** — ***Javna skrivnost: te svetovne krize so krize svetnikov.***

— ***Bog želi imeti peščico “svojih” ljudi v vsaki človeški dejavnosti.*** — ***Nato ... “pax Christi in regno Christi” — Kristusov mir v Kristusovem kraljestvu.***[1]

Ta vedno aktualna razmišljanja dobijo poseben pomen na predvečer ustanovitve Dela. Tistega 2. oktobra leta 1928 je Bog, naš Gospod, v svojem neskončnem usmiljenju našemu Očetu pokazal, da je božja volja, naj spomni vse ljudi, da so poklicani k svetosti. Hkrati je v njegove roke, v njegovo dušo in v njegovo srce položil Opus Dei: pot posvečevanja v poklicnem delu in v okoliščinah običajnega življenja, ter mu dal duha in primerna apostolska sredstva za doseganje tega cilja.

Minilo je petinosemdeset let, odkar Opus Dei po božji dobroti uresničuje poslanstvo služenja Cerkvi in dušam, za katero ga je namenil Bog:

ostanimo vedno pozorni in podpirajmo to izrecno božjo nalogo.

Z gotovostjo lahko rečemo, ne da bi se postavljali— je pred mnogimi leti zapisal naš ustanovitelj — ***da so se z Božjim delom na zemlji odprle božje poti v obliki poklicanosti***[2].

Povzdignimo svoje srce v zahvali presveti Trojici in naši Materi Devici Mariji, po kateri prihajajo na zemljo vse milosti z nebes. Obenem pomislimo: kaj še lahko naredim, da se bo to sporočilo globlje vtisnilo v moje srce in v srca drugih ljudi? Ali ni res, da bi bilo treba več moliti ter izročati več žrtev, v poklicnem delu delati bolj predano in s pravilnim namenom, iskati nove priložnosti, da bi šli k drugim ljudem in jim služili?

V zadnjih mesecih smo premišljevali o skrivnosti ene, svete, katoliške in

apostolske Cerkve, ki je poleg tega naša Mati: *sveta Mati Cerkev*, kajti v njenem naročju nas je Sveti Duh poklical v novo življenje božjih otrok. Cerkev kot dobra in ljubeča mati nenehno varuje svoje otroke, *dokler vsi ne pridemo do edinosti vere in do spoznanja Božjega Sina, do popolnega človeka, do mere doraslosti Kristusove polnosti*[3].

Vendar kljub temu — to je bolečina, ki nas teži — mnogi, tudi katoličani, z odporom govorijo o Cerkvi in ji celo naprtijo krivde in napake, ki jih zagrešimo njeni otroci, ker smo kljub dostojanstvu, ki smo ga prejeli, še vedno ubogi ljudje, nagnjeni h grehu. Zelo drugače so na to gledali cerkveni očetje, ali pa milijoni svetih duš, ki jih je Cerkev vodila v nebesa. Sveti Avguštín je na primer opozarjal: »Ljubímo Gospoda, našega Boga, ljubímo njegovo Cerkev: Njega kot Očeta, Njo kot Mater.«[4] Sveti Cipriján je dvesto let prej jasno

razglasil: »Ne more imeti Boga za Očeta, kdor nima Cerkve za Mater.«[5]

Papež Frančišek je pred nedavnim znova izrazil to resnico naše vere.

Vera je darilo, božji dar, ki nam je podeljen v Cerkvi in prek Cerkve. Krst je trenutek, v katerem se rodimo kot božji otroci, ko nam podarja življenje Boga, rodi nas kot otroke.[6] Dan, ko smo bili

prenovljeni v krstni vodi, v imenu in z močjo presvete Trojice, je zelo pomemben dan v našem zemeljskem življenju. Vprašajmo se skupaj s svetim očetom: **Kako jaz gledam na Cerkev? Če sem hvaležen staršem, ker so mi dali življenje, ali sem hvaležen tudi Cerkvi, ker me je po krstu rodila v vero?**[7] V Opus Dei — po božji zaslugi ter po zaslugi prizadevanj svetega Jožefmarija — vzdržujemo živo zavest tega dejstva, ki nas navdaja s hvaležnostjo. Pavel VI. je v nekem pismu, ki ga je pred

leti na današnji dan napisal našemu Očetu, poudaril, da se je Delo v tem našem času rodilo »kot krepak izraz večne mladosti Cerkve«[8]. V edinosti z našim svetim ustanoviteljem in s tolikimi verniki Dela, ki so že prišli v nebeško domovino, kličemo: ***Kako sem vesel, da lahko z vso svojo dušo rečem: ljubim svojo mater sveto Cerkev!***[9]

Če nadaljujemo z našimi razmišljanji o veroizpovedi, se v skladu s tem, kar sem vam pravkar napisal, danes posvetimo naslednjemu členu vere: *Priznavam en krst v odpuščanje grehov*[10]. Razlog, zaradi katerega je ta člen postavljen na konec veroizpovedi, ni nepomemben. »Apostolska vera povezuje vero v odpuščanje grehov z vero v Svetega Duha, a tudi z vero v Cerkev in v občestvo svetnikov. Vstali Kristus je namreč prav s podelitvijo Svetega Duha izročil svojim apostolom svojo božjo oblast odpuščanja grehov:

“Prejmite Svetega Duha! Komur grehe odpustite, so jim odpuščeni; komur jih zadržite, so jim zadržani” (Jn 20, 22-23).«[11]

Cerkev v polnosti varuje sredstva posvečevanja, ki jih je postavil Jezus Kristus. Besede in dejanja našega Gospoda v njegovem zemeljskem življenju so bila polna odrešujoče vsebine in ne preseneča nas — še več, zdi se nam razumljivo — da so se k Jezusu zgrinjale množice, ker so ga hotele videti in se ga dotakniti, kajti *iz njega je izhajala moč in ozdravljala vse*[12]. Te besede in ta dejanja so oznanjala in vnaprej nakazovala učinkovitost njegove velikonočne skrivnosti, s katero je dokončno premagal hudiča, greh in smrt, bila so priprava na tisto, kar je On posredoval Cerkvi, ko se je vse dopolnilo. »Skrivnosti Kristusovega življenja so temelji tistega, kar odtlej Kristus po služabnikih svoje Cerkve deli v zakramentih, kajti “kar je bilo

na našem Zveličarju vidnega, je prešlo v zakramente»«[13].

Zakramenti podeljujejo tisto milost, katero pomenijo. ***Kaj drugega so zakramenti*** — je naš Oče zapisal leta 1967 — ***kakor sledovi učlovečenja božje Besede, jasen izraz načina, ki ga je Bog — samo On lahko to naredi — izbral in določil, da bi nas posvečeval in nas vodil v nebesa? So čutno zaznavna orodja, ki jih uporablja Gospod, da bi nam glede na pomen vsakega izmed njih resnično podelil milost.***
[14]

Kako hvaležni moramo biti naši sveti Materi Cerkvi, ker ohranja in nam daje ta zaklad v polni zvestobi Jezusu Kristusu! Kako ga moramo varovati in ga braniti v vsej njegovi celovitosti! Še posebno se zahvaljujmo za krst, ki nas je vpeljal v veliko družino božjih otrok. Poglavitnega pomena je, da ga

prejmemo čim prej, kajti ta zakrament — ali vsaj želja po njem — je potreben, da bi lahko dosegli odrešenje: *Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo*[15], je Jezus povedal Nikodemu. Cerkveni nauk pojasnjuje, da Sveti Duh lahko in dejansko deluje tudi zunaj vidnih meja Cerkve; toda Bog je določil, da je običajen način, na katerega smo deležni Kristusove smrti in vstajenja od mrtvih, po katerem smo odrešeni, sad vključenosti v Cerkev prek krsta, in zato je »navada krščevanja majhnih otrok starodavno izročilo Cerkve«[16]. V *Katekizmu katoliške Cerkve* beremo: »Popolna zastonjskost odrešenjske milosti se na poseben način razkriva v krstu otrok. Cerkev in starši bi potemtakem otroka oropali neprecenljive milosti, ki je v tem, da postane božji otrok, če bi mu ne podelili krsta kmalu po rojstvu.«[17] In zaključí: »Krščanski starši bodo

priznavali, da ta navada ustreza tudi njihovi vlogi hraniteljev življenja, ki jim ga je Bog zaupal.«[18]

Krst ne le odpušča grehe in vlije prvo milost, temveč tudi predstavlja vrata za ostale zakramente in tako omogoča, da kristjani vedno bolj dobivajo podobo Jezusa Kristusa, dokler se ne poistovetijo z Njim. V vseh krščenih, otrocih in odraslih, morajo vera, upanje in ljubezen rasti po krstu. To se uresničuje v Cerkvi, ki je — kakor sem že omenil — varuhinja sredstev odrešenja. Tako se je izrazil papež na eni od svojih katehez v preteklem mesecu: **Mati, je dejal, ne podari samo življenja, ampak otrokom pomaga rasti, hrani jih in uči hoditi skozi življenje, spremlja jih s svojo pozornostjo, naklonjenostjo in ljubeznijo, tudi ko zrastejo. Zna tudi opozarjati, odpuščati, razumeti, biti blizu v bolezni in trpljenju ...**[19]. Na enak način

ravna Cerkev z otroki, ki jih je rodila pri krstu: **spremlja našo rast tako, da nam posreduje božjo besedo, (...) podeljuje zakramente. Hrani nas z evharistijo, prinaša nam božje odpuščanje preko zakramenta sprave, podpira nas v trenutku bolezní z bolniškim maziljenjem. Cerkev nas spremlja v vsem našem življenju vere, v vsem našem krščanskem življenju**[20].

Kako veliko je usmiljenje našega Očeta Boga! Ker ve, da smo slabotni in da kljub naši dobri volji vedno znova zapadamo v grehe in zmote, je svoji Nevesti zaupal zakrament odpuščanja »za vse grešne ude svoje Cerkve, predvsem za tiste, ki so po krstu padli v veliki greh in so tako izgubili krstno milost ter ranili cerkveno občestvo«[21]. Ta zakrament prav tako odpušča male grehe in pomanjkljivosti, vlije novih moči za notranji boj in za nas

predstavlja — tako so dejali cerkveni očetje — »drugo desko (rešitve) po brodolomu, ki je izguba milosti«[22].

Spominjam se velike ljubezni svetega Jožefmarija do zakramenta sprave — ***zakrament veselja***, ga je rad imenoval — ter kako je spodbujal, da bi ga pogosto prejekali. Spodbujal nas je, naj opravljamo nenehen *apostolat spovedi*. Sedaj bom zgolj ponovil nekaj njegovih besed, ki jih je izrekel na nekem srečanju, na katerem je imel katezeho za veliko število ljudi.

***K spovedi, k spovedi, k spovedi!
Kristus je bil do ljudi razsipeen z
milostjo. Stvari ne gredo dobro,
ker se ne zatekamo k Njemu, da bi
se umili, očistili, da bi se vneli.
Veliko umivanja, veliko športa ...
dobro, čudovito! In tisti drugi
šport, šport duše? In tiste prhe, ki
nas prenavljajo, ki nas umijejo,
očistijo in nas vnamejo? Zakaj ne***

prejmemo te božje milosti? Zakaj ne gremo k zakramentu pokore in k svetemu obhajilu? Pojdite, pojdite! Toda ne pristopajte k obhajilu, če niste prepričani o čistosti vaše duše[23].

V nekem drugem trenutku je vztrajal: *Otroci moji, peljite k spovedi svoje prijatelje, sorodnike, ljudi, ki jih imate radi. Naj vas ne bo strah. Če morajo kaj opustiti, bodo to opustili. Recite jim, da ni dovolj samo enkrat pristopiti k spovedi, da bo treba iti večkrat, pogosto; kakor takrat, ko pridemo do določene starosti ali ko zbolimo, ni dovolj iti k zdravniku samo enkrat, temveč pogosto; pogosto se posvetujemo, izmerijo nam pritisk, opravijo analize. Enako, enako je z dušo (...). Gospod mnoge ljudi čaka, da se temeljito okopajo pri zakramentu spovedi! Zanje ima pripravljeno veliko gostijo, svatbo, evharistično*

***slavje; prstan zaveze in zvestobe
in prijateljstva za vedno. Naj
gredo k spovedi! (...) Naj se veliko
ljudi približa božjemu
odpuščanju! [24]***

6. oktobra praznujemo obletnico kanonizacije svetega Jožefmarija. Na tisti dan je v Cerkvi in v svetu z novo močjo odmeval klic k svetosti v običajnem življenju. Ponuja se nam velika priložnost, da ta klic ponovimo na uho mnogim ljudem, da jih povabimo, naj pristopijo k zakramentu božjega usmiljenja. Dne 26. oktobra bo tudi obletnica posvetitve Dela presvetemu in usmiljenemu Jezusovemu srcu, kateremu je naš Oče posvetil Opus Dei na ta dan leta 1952. Želel je, da se to posvetitev vsako leto obnovi na slovesnost Kristusa Kralja.

Ne bom predolg; bodimo tesno združeni s papeževimi nameni, vsak dan molímo za vse, kar nosi v svoji

duši, pa tudi za njegove sodelavce pri vodenju Cerkve, za mir v človeških vesteh in mir v vsem svetu. Bodimo zedinjeni, vsak dan z večjo prizadevnostjo — naše življenje ne sme minevati, ne da bi dan za dnem povečevali to prošnjo.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja,
vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. oktober 2013.

[1] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 301.

[2] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 15. 8. 1953, št. 12. [3] *Ef* 4, 13.

[4] Sveti Avguštín, *Enarrationes in Psalmos* 88, 2, 14 (PL 37, 1140).

[5] Sveti Cipriján, *O enotnosti katoliške Cerkve*, 6 (PL 4, 519).

- [6] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 11. 9. 2013.
- [7] *Prav tam.* [8] Pavel VI., *Pismo svetemu Jožefmariju*, 1. 10. 1964.
- [9] Sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 518.
- [10] Rimski misal, Nicejsko-carigrajska veroizpoved.
- [11] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 976.
- [12] *Lk* 6, 19.
- [13] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1115. Prim. Sveti Leon Veliki, serm. 74, 2.
- [14] Sveti Jožefmarija, *Pismo* 19. 3. 1967, št. 74.
- [15] *Jn* 3, 5.
- [16] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1252.

[17] *Prav tam*, št. 1250. Prim. ZCP kan. 867.

[18] *Prav tam*, št. 1251.

[19] Papež Frančišek, Govor na splošni avdienci, 11. 9. 2013.

[20] *Prav tam*. [21] *Katekizem katoliške Cerkve*, št. 1446.

[22] *Prav tam*, prim. Tertulijan, Paen. 4, 2; prim. Trid. konc.: DS 1542.

[23] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 2. 7. 1974.

[24] Sveti Jožefmarija, Zapiski s srečanja, 6. 7. 1974.